

พระราชบัญญัติไปรษณีย์ (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๘๓

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. พิษณุพนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๓

เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติไปรษณีย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติไปรษณีย์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๓”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติไปรษณีย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑๐) “ไปรษณีย์ภัณฑ์” หมายความว่า จดหมายไปรษณีย์บัตร ไปรษณีย์บัตรตอบรับ หนังสือกิตติยคดี ตัวอย่างหรือแบบสินค้า ของตีพิมพ์ทุกชนิด หนังสือพิมพ์ลงทะเบียน ห่อจดหมาย ห่อพัสดุ ษนาณัติ เช็คไปรษณีย์ หรือวัตถุอย่างอื่นที่นำมาใช้ในการสื่อสารไปรษณีย์”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นอนุมาตรา ๑๓ ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติไปรษณีย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

“(๑๓) “เช็คไปรษณีย์” หมายความว่า ตราสารสำหรับขายแก่ประชาชน เพื่อประโยชน์ในการส่งเงินโดยเจ้าพนักงาน ณ ที่ทำการไปรษณีย์แห่งหนึ่ง ให้เจ้าพนักงาน ณ ที่ทำการไปรษณีย์แห่งใดแห่งหนึ่งจ่ายเงินให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งระบุนามไว้ หรือผู้ถือตราสารนั้น”

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติไปรษณีย์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๓
ผู้ มีหัตถการให้มี “เช็คไปรษณีย์” ขึ้น เพื่อให้ประชาชนส่งเงิน
ทางเช็คไปรษณีย์ ได้อีกทางหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมช่วยเหลือให้
ความสะดวกแก่ผู้ ประสงค์จะส่งเงินจำนวนเล็กน้อยให้แก่กันและกัน.